

[J. P. Nielsen.]

kan faa det. Derfor maa vi fra vor Side modsætte os denne Afkortning. For øvrigt synes jeg ogsaa, at der ikke bliver ret meget Kød paa dette Ben, naar man tager 7 Millioner fra de 30 Millioner, der i Øjeblikket er givet Sønderjyderne; saa kommer hele Lovforslaget kun til at omfatte 8 Mill. Kr., og det er alt for lidt, det betyder blot, at om et Aar eller maa-ske 1½ skal man igen behandle disse sønderjydske Forhold, for saa er disse Penge sluppet op, og saa søger man om Statens Garanti for nye Laan. Det mindste, vi maa kræve fra vor Side, er, at de 15 Mill. Kr. opretholdes, og at de 30 Mill. Kr., som en Gang er givet, bibeholdes.

Som jeg har nævnt, medførte Loven af 18. April 1925 en Kommission til Undersøgelse af Realkrediten i Sønderjylland. Det var Betingelsen for, at Venstre kunde gaa med til denne Lov; det var den nuværende højtærede Indenrigsminister, der opstillede denne Betingelse, at man fik en Undersøgelse af Forholdene for Landbrugserhvervet i Sønderjylland. Jeg kunde tænke mig, at vi fra vor Side nu, da vi skal behandle et Forslag af lignende Karakter, i det Udvalg, som vil blive foreslaaet, tog Spørgsmaalet op om en Undersøgelse af, hvad der kan gøres for de andre Erhverv i Sønderjylland, Haandværk, Handel og Industri. Vi har dog ikke Lov til glat væk at tro, at blot vi støtter eet Erhverv i Sønderjylland, kan vi lade de andre Erhverv dernede sejle for Lud og koldt Vand i den Krise, vi er inde i. Vi har i omtrent hver Rigsdagssamling behandlet Forslag om Støtte til Landbrugserhvervet, og det maa snart være paa Tide, at man ogsaa tager Spørgsmaalet op om, hvorledes de andre Erhverv i Sønderjylland staar i denne Krisetid, hvor Forholdene i Sønderjylland sikkert er de sværeste i hele Landet. Jeg mener ogsaa, det vil være klogest ud fra et nationalt Synspunkt. Det kan jo ikke være saaledes, at eet Erhverv i Sønderjylland har hele den danske Offentligheds Bevaagenhed, medens det for alle de andre Erhverv gælder, at kan de klare sig, saa er det godt, og kan de ikke, maa de gaa nedenunder.

Ud fra disse Synspunkter vil jeg anbefale Forslaget til en velvillig Behandling i et Udvalg.

C. J. F. Sven: Da man vedtog Loven af 18. April 1925, hvorved Statskassen paatager sig en Rentegaranti for et Beløb af indtil 30 Mill. Kr. i Sønderjyllands

Kreditforenings Obligationer, blev der fra forskellige Sider — og efter mit Skøn med fuldkommen Ret — fremført store Betæneligheder. Ikke mindst kom disse Betæneligheder frem indenfor det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, og de gav sig ogsaa Udslag i den Udvalgsindstilling, der fremkom, og hvor et Mindretal, bestaaende af daværende Folketingsmand Axel B. Lange og det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, anviste andre Veje end Rentegaranti fra Statens Side. Mit Parti stod altsaa udelt paa det Standpunkt, at man principielt burde gaa andre Veje. Nu er det jo klart, at disse Betæneligheder ikke kan være blevet afsvækket, idet det neppe kan paastaas, at Forholdene i Øjeblikket er anderledes, end de var den Gang. At vi den Gang nærede Betænelighed, laa i, at vi ikke kunde anse det for heldigt, at Staten paatog sig en Rentegaranti af et saadant Omfang som det, der her er Tale om, ogsaa af Hensyn til de Konsekvenser, det kunde medføre overfor de andre Kreditforeninger. Det blev under Forhandlingerne i dette høje Ting — fra alle Ordførere, tror jeg — fremhævet, at det gamle Ord, at een Gang er ingen Gang, skulde i hvert Tilfælde gælde paa dette Punkt. Det blev gentaget, og det blev udtrykkelig pointeret ogsaa fra Socialdemokratiets Side. Det daværende Medlem Hr. Trier sagde udtrykkelig, at for at der skulde ske en Udvidelse paa det Omraade, som man her havde betraadt, maatte der foreligge nye Momenter, der gjorde, at man kunde fravige det i og for sig forstaaelige Standpunkt, at det var en ganske midlertidig Nødhjælp, der ydedes under Hensyn til de særlige Forhold i Sønderjylland, og jeg gaar ud fra, at det, som var det afgørende for alle, netop var Hensynet til disse særlige Forhold.

Naar den højtærede Minister nu kommer med et Lovforslag, der reelt gaar ud paa at forøge Maksimum for Statens Rentegaranti, spørger man da ganske naturligt: Hvad er Begrundelsen? Og Begrundelsen er da kun denne, at vi har faaet en Række 5 pCt. Serier i forskellige Kreditforeninger, og at man saa i Sønderjylland har sagt: So ein Ding müssen wir auch haben; derfor bør det Beløb, for hvilket Staten garanterer, forhøjes. Hvad angaar disse 5 pCt. Serier, maa jeg sige, at jeg er en Modstander af dem. Jeg finder, der er noget vist urimeligt i, at man paa et Tidspunkt, hvor man dels taler om, at Renten skal sættes ned, og retter Kritik mod den Diskontopolitik, der føres, og dels opret-